

Forfatter: Bang, Herman

Titel: NYTAAR 1887

Citation: Bang, Herman: "NYTAAR 1887", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 7. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang06val-shoot-workid54525/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

NYTAAR 1887

AAR — Du Hersker, som kommer tyst,
baaret af Nattens lydløse, mægtige Vinger
Aar, du ukendte, fremmede Herre, —
forkynd — forkynd, hvad Du bringer!

Tusinder Gange sendte den store Tid
fra sin Borg,
hvor han stum
stirrer paa Skæbnens evig rullende Hjul,
Aarene, sine kort levende Børn,
ud til Herskab over Jorden.

Men mere angstfuld trængtes aldrig Skaren
foran Aarets Herskerport
end nu, i denne første Nat,
den ganske Verdens Folk
raaber, Nyaar, foran din Dør.

Aldrig har de strenge Offerpræster,
der prøved i Templerne
Offerdyrs Tegn,
aldrig har de læst
tungere Tegn til tusindfoldigt Mord,
til Verdens Brand,
til Rigers Fald og til Folkeslags Død —
end nu rydes af en Verden i Nød:

Se kun de jernklædte Stater,
Kæmper, der maaler hinanden
med vrede og hævnsyge Blik,
mens trælsomt som hine Slaver,
der under Fogeders Pisk
slæbte Pyramidernes Sten,
Sten til Herskernes Gravmæler,
Folkene slider med bøjet Ryg,
bevogtet af Krigens truende Øje,
og bringer, Dag for Dag,
Byrde paa Byrde
til Lasten — til Bjærget
paa deres eget Bryst.

Mens som af selve Jorden
af Miner, af Kløfter
Hungren kalder frem
— som en frygtelig Dragesæd, —
Elendighedens Legioner med knyttede Hænder,
saa Jernmændene selv,
Kolosserne, skælver ved Skriget
og, værnende, løfter deres Sværd.
Et Skrig, uhyre, som var det Dommedagens Bulder
og sprængte det Himmel og Jord,
et Skrig om Ret,
et Skrig om Brød!

Nyaar! Hør dem, Skarerne for din Dør,
forkynd, hvad Du bringer!
Bar Du under din Kappe
nys, da Du kom,
Krigens blodige Dolk i en grusom Haand?
Bringer Du, umedlidende,
Menneskeheden, der stønner,
kun ny Angst og ny Trældoms Baand
til Gengæld for vore Bønner?
Aar, Du svarer ej! —
Kun langsomt, Stykke for Stykke,

løses din Gaade
til Sorg — eller
er der nogen, som tror det? —
til Lykke

Nu hviler, Nyhersker,
din første Nat over Skarerne tavs,
og Stjernerne, dens Øjne,
forraader intet.
De såå med samme Glimten
— var det af Glæde eller var det bag Taarer? —
Verden i Fryd og Verden fuld af Jammer.
Og fra det store Univers kommer der, Aar,
til Skarerne, som raaber for din Port,
intet Svar og intet Bud til Trøst —
tavs bliver din Nat.

KÆRLIGHEDS GUDER

I.

Amor —
glade Dreng med dit velforsynede Kogger,
umyndige Gud for det umyndige Folk.
Let til Haands er Du — som let til Bens din Mængde,
der sætter i Livets Jord kun flygtige Fødder
baade i Glæde og Sorg — hvad enten den Ier eller
græder.
Mængden, Amor, saarer Du.
For de Tusinders Bryst passer dit Koggers Lager
af milde Pile for lunkne Hjerter,
dine Vaaben, der ridser — thi der kan ikke saares.